

Прѣзь бури, и есень, и трудъ,
Той бърза (и всички сж — братя!) —
Ахъ, майка е нему земята,
И често — послѣденъ приютъ.

Единъ вѣковѣтъ го знаятъ —
Покоренъ, безмълвенъ герой;
Надъ вѣчния неговъ покой
Безчислени майки ридаятъ.

О, той не отпуска ржцѣ!
Тѣй крачи, стихиенъ, войника,
Понесълъ високо на щика
Пламтящето свое сърдце!

Людмилъ Стояновъ.

Ив. Вазовъ

Погромътъ на Ромжния

Присхтествувамъ на радость
Народна и велика,
Присхтествувамъ на гибель
Застигнала кръвника.

Погромъ, погромъ на влаха
По сушата пирата,
Изъ биткитѣ бѣглецътъ,
Джелатътъ на дѣцата,